

- 2) Czy odesłanie do uregulowania *lex causae* przewidzianego przez art. 13 rozporządzenia 1346/2000 celem określenia czy „to prawo nie zezwala, w danej sprawie, na zaskarżenie takiej czynności żadnym środkiem” należy interpretować w ten sposób, że strona zobowiązana do przedstawienia dowodu musi wykazać, że w konkretnej sprawie *lex causae* nie przewiduje, w sposób ogólny i abstrakcyjny, żadnego środka zaskarżenia czynności prawnej, takiej jak ta uznana w niniejszej sprawie za krzywdzącą – a mianowicie płatności zobowiązania umownego – lub w ten sposób, że strona zobowiązana do przedstawienia dowodu musi wykazać, że, w sytuacji w której *lex causae* dopuszcza zaskarżanie czynności tego typu, w rzeczywistości nie występują przesłanki – inne od przesłanek przewidzianych w *lex fori concursus* – wymagane, aby zaskarżenie mogło zostać uwzględnione w sprawie poddanej rozprawie sądu?
- 3) Czy uregulowanie derogacyjne przewidziane przez art. 13 rozporządzenia 1346/2000 – biorąc pod uwagę jego *ratio legis* polegające na ochronie uzasadnionego zaufania stron co do trwałości czynności prawnej zgodnie z *lex causae* – może znaleźć zastosowanie także w przypadku, w którym strony umowy mają siedzibę w tym samym państwie umawiającym się, którego prawo zatem przewidywalnie stanie się *lex fori concursus* w przypadku niewypłacalności jednej z nich, i strony za pośrednictwem klauzuli umownej wyboru prawa innego państwa umawiającego się wyłączają pozbawienie skuteczności czynności wykonawczych tej umowy spod stosowania imperatywnych zasad *lex fori concursus*, których celem jest ochrona zasady [Or.8] *par condicio creditorum*, z pokrzywdzeniem dla ogółu wierzycieli w przypadku wystąpienia upadłości?
- 4) Czy art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 593/2008 ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że „okoliczności, które powiązane są z prawem różnych państw” w celach możliwości zastosowania samego rozporządzenia obejmują także przypadek umowy czarteru morskiego zawartej w danym państwie członkowskim pomiędzy spółkami mającymi siedzibę w tym samym państwie członkowskim i zawierającej klauzulę wyboru prawa innego państwa członkowskiego?
- 5) Czy, w przypadku odpowiedzi twierdzącej na czwarte pytanie, art. 3 ust. 3 rozporządzenia nr 593/2008, w związku z art. 13 rozporządzenia nr 1346/2000, należy interpretować w ten sposób, że decyzja stron, aby poddać umowę prawu państwa członkowskiego innego niż to, w którym ulokowane są „wszystkie inne elementy stanu faktycznego”, nie narusza stosowania imperatywnych przepisów prawa tego drugiego państwa członkowskiego mających zastosowanie jako *lex fori concursus* przy zaskarżeniu czynności mających miejsce przed niewypłacalnością z pokrzywdzeniem ogółu wierzycieli, przeważając w ten sposób nad klauzulą egzonerycyjną przewidzianą w art. 13 rozporządzenia 1346/2000?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. L 177, s. 6).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 5 lutego 2016 r. – Associação Sindical dos Juízes Portugueses/Tribunal de Contas

(Sprawa C-64/16)

(2016/C 156/32)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Associação Sindical dos Juízes Portugueses.

Strona pozwana: Tribunal de Contas

Pytania prejudycjalne

Czy wobec wymogów zlikwidowania nadmiernego deficytu budżetowego i wobec pomocy finansowej regulowanej przez przepisy europejskie należy interpretować zasadę niezawisłości sądów ustaloną w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i w art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾ oraz w orzecznictwie TSUE w ten sposób, że sprzeciwia się ona przepisom obniżającym wynagrodzenie stosowanym do urzędników w Portugalii, z tego powodu, iż zostały one ustanowione jednostronnie i w sposób ciągły przez pozostałe organy władzy, co wynika z art. 2 ustawy nr 75/2014 z 12 września?

⁽¹⁾ Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2000, C 364, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Verona (Włochy) w dniu 10 lutego 2016 r. – Livio Menini i Maria Antonia Rampanelli/Banco Popolare – Società Cooperativa

(Sprawa C-75/16)

(2016/C 156/33)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Ordinario di Verona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Livio Menini i Maria Antonia Rampanelli

Strona pozwana: Banco Popolare – Società Cooperativa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 2 dyrektywy 2013/11⁽¹⁾, w części, w której przewiduje, że dyrektywa ta pozostaje „bez uszczerbku dla dyrektywy 2008/52⁽²⁾”, należy rozumieć w ten sposób, że nie narusza on przysługującej poszczególnym państwom członkowskim możliwości przewidzenia obowiązkowego postępowania mediacyjnego jedynie w odniesieniu do przypadków, które nie wchodzą w zakres zastosowania dyrektywy 2013/11, to znaczy przypadków, o których mowa w art. 2 ust. 2 dyrektywy 2013/11, sporów umownych wynikających z umów innych niż umowy sprzedaży lub umowy o świadczenie usług, oraz tych, które nie odnoszą się do konsumentów?
- 2) Czy art. 1 [...] dyrektywy 2013/11, w części, w której zapewnia konsumentom możliwość składania skarg przeciwko przedsiębiorcom do odpowiednich podmiotów oferujących alternatywne metody rozstrzygnięcia sporów, należy interpretować w ten sposób, że przepis ten stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który przewiduje skorzystanie z mediacji w jednym ze sporów, o którym mowa w art. 2 ust. 1 dyrektywy 2013/11, jako przesłanki dopuszczalności powództwa sądowego wniesionego przez stronę mogącą zostać uznaną za konsumenta, i w każdym razie przepisowi krajowemu, który przewiduje obowiązkową pomoc prawną przy obronie i związane z nią koszty po stronie konsumenta, który bierze udział w mediacji odnoszącej się do jednego z ww. sporów, jak również możliwość nieuczestniczenia w mediacji wyłącznie w przypadku wystąpienia uzasadnionego powodu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygnięcia sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (dyrektywa w sprawie ADR w sporach konsumenckich) (Dz.U. L 165, s. 63).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/52/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie niektórych aspektów mediacji w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 136, s. 3).